

Bilag 2.

KØBENHAVNS MAGISTRATS

3die Afdeling.

Den 17. December 1903.

Som det høje Ministerium vil erindre, har Magistraten gentagne Gange ytret sine Bekymringer med Hensyn til Indholdet af Fattiglovens § 41, for saa vidt den danner Grundlaget for Fastsættelsen af Disciplinærstraffene i Reglementerne for Tvangsarbejdsanstalterne. Navnlig har man i Skrivelserne af 10. Oktober 1900 og 12. Juli 1901 nærmere udviklet, hvor aldeles magtesløs man er, naar Spørgsmaalet drejer sig om at faa Fangerne til at arbejde. Det synes, som om man ved Affattelsen af Paragraffen vel har haft Øje for den Mulighed, at Fangerne kunde gøre sig skyldige i forskellige Optøjer, men ikke tænkt sig, at de kunde finde paa at nedlægge Arbejdet eller dog vise i høj Grad Dovenskab og Efterladenhed. Naar man nemlig ikke gaar ud fra denne Forudsætning, synes det uforklarligt, hvorledes der, naar intet eller lidet Arbejde præsteres, kan blive Tale om Cellestraffens *Skærpelse* ved Forbrydelse af Overarbejdspenge eller Nægtelse af at anvende disse eller endog ved Udelukkelse fra Arbejdet, en Sætning, der paa det tydeligste synes at vise, at Lovgiverens Tankegang gaar i en helt anden Retning end Fangerne, der nærmest ere tilbøjelige til at betragte det at udelukkes fra Arbejdet som en Formildelse, hvorfor de jævnlig selv besørge denne Udelukkelse ved at ophøre at arbejde eller dog vise Dovenskab, vel vidende, at Opsynet i Tvangsarbejdsanstalten staar uden Midler til at tvinge Fangerne til Arbejde.

Man finder Anledning til paa ny at fremsætte disse Bemærkninger i, hvad der i disse Dage er passeret i den herværende Tvangsarbejdsanstalt. Inspektøren indberetter under 11. ds., at han Dagen forud maatte rette en meget alvorlig Advarsel til 7 Fanger, der beskæftigedes i samme Lokale med Poseklistring, idet de havde fundet paa kun at udføre en ringe Del af det Arbejde, der som Minimum kan og skal præsteres.

Hans Advarsel var imidlertid frugtesløs, hvorfor han Dagen efter maatte lade en af Fangerne, der rent ud *nægtede at arbejde*, nedsætte i Celle og træffe Foranstaltning til at anbringe de andre 6 Fanger i et Lokale for sig selv og herved afskære dem fra alt Samkvem med de øvrige Fanger, for at ikke Opsynet skulde blive sat helt til Vægs af Fangerne. Med Hensyn til den i Celle hensatte Tvangsfange skal det bemærkes, at han, som under 26. September indsattes i Tvangshuset til Afsoning af 180 Dages Tvangsarbejde for Vold, ved min Resolution af 29. Oktober fik ikendt 1 Maanedes Cellestraf for Dovenskab og Nægtelse af at arbejde. Han løslodes den 30. f. M. af Cellen, og nu — en halv Snes Dage senere — har samme Historie gentaget sig. Han vil nu blive hensat i Celle 2 Maaneder, deraf foreløbig 14 Dage uden Arbejde.

Det vil heraf ses, at Tilstandene i Tvangshuset mere og mere ere blevne utaalelige. Som man alt i Skrivelse af 12. Juli 1901 har bemærket, er dette til Dels en Følge af, at Befolkningen i de Samfundskredse, for hvem Tvangsarbejdsanstalten er bestemt, nu følger med alt, hvad der om disse Anliggender fremkommer offentligt, noget, der tidligere ikke var tænkeligt. Den kender saaledes ogsaa de Udtalelser, der i Anledning af det af det høje Ministerium nu fremsatte Lovforslag om Legemsstraf, ere faldne saavel under Forhandlingerne som navnlig i Pressen og paa Møder, og lader sig endog ligefrem spottende forlyde med, at